

РАЙНЕР МАРИЯ РИЛКЕ

СЕДМА ЕЛЕГИЯ

Превод от немски: Драгомир Петров, Емилия Стайчева, 1979

chitanka.info

Без призоваване, никакви призиви вече! Бъди
глас изкласил, същина на вика си само. Наистина,
чист беше твоят вик, sameц пернат, на възбог от
годишното
време издигнат, което възлиза, помислило сякаш
нея, грижовната твар, за сърце единично,
хвърлено вдън яснотата на туй съкровено небе.
Тъй би зовал вероятно и ти, не по-малко,
ала невидима още, притихнала някъде,
тя те отвличаше, **тя**, у която се будеше
бавно въпросът и пламваше вън от слуха —
вън и от чувството твое припряно, в чувство
пламнала.

О, пролетта да научи, тук няма ни кът, нито място
благата вест да не крие. Дори оня малък,
питащ възклик, който чистият радостен ден
с раснещ покой надалеч промълчава. Сетне
о, стъпала възходящи от викове все към сънувани
храмове бъдещи: трелите пеят, след туй
водоскоците,
с пад, преди време разлял се над струята, още
напираща
в тази игра обещаваща... После пред тебе е лятото.

Не само всичките утрини летни, не само
тяхното преобразяване в ден и начално сияние.
Не само дните, към цветето нежни, а горе над него
и към дърветата вече порасли — могъщи и силни,
не само благодатта на разгърнатите стихии,
не само пътища, не и ливадите вечерни само,
не и след лятната буря само дишащата бистрота,
не само сън, който иде, и смътно предчувствие
вечер...

Нощите! Летните нощи, високите,

звездният рой върху тази земя...
Някога мъртъв да бъдеш и тях неизбежни да знаеш,
всичките тия звезди, инак
как, как, как да забравиш за тях?

Виж, викнах тази, която обича, но нека
тя да не идва самичка... Да биха дошли из гробовете
немощни тука момите, да биха застанали... Тъй
като,
мога ли да обуздая вика призоваващ? Потънали,
някъде още дирят земя. — О, деца, тука нещото
вече прозряно, различни значения взема. Недейте
смята съдбата за нещо по-много от гъстото
детство!

Как изпреварвахте често любимия, вдъхвайки
въздух след бяг благодатен в простора!

Дивно е тук да си. Вие, моми, **вие** знаете също,
ужким отрекли се — тънехте вий в най-тесните
улички градски и гнили, узрявахте там, за да
паднете.

Дар е бил всеки час, тук преживян, не дори
час, а една единица, едва измерима
с мярка от време сред две продължения трайни.

Тъй като той съществуваше. С всичко. С живота
изпълнил

жилите. Само че ние забравяме лесно
туй, за което съседът не ще потвърди
в прилив от смях, или туй, за което изпълва го
завист.

Зримо желаем да го въздигнем, а зримото щастие,
превъплътено дълбоко у нас, едва се разкрива.

Само у нас ще живее, любима, светът. Преминават
в превъплъщение дните ни. Все по-смалено,
външното чезне. Където преди се издигаше
каменен дом, недействителен образ сега

нам се възпроявя напърно, покрива изцяло
представата

наша и сякаш изцяло у нас се намира
къщата. Ширни хамбари на силата вдига духът,
движен от времето, те са безобразни, сякаш
устрем напрегнат извлича отвсякъде той.
Храмове вече не знае духът. И сърцето, прахосвайки,
тайно пестим. Там, където живее все още
нещото, нявга мечтано, измолено, нещото,
служило и коленичило — то се държи все така,
както си е, но обръща вече взор към незримото.
Вече мнозина го губят из поглед, но без

предимството

в себе си да го въздигнат, с колони, пораснало.

Всеки сподавен обрат световен има и своите
обезправени — без минало, още без бъдеще.

Близкото също далечно остава за хората. Нека
смут да не внася това; нека крепне **в нас** съхранен
още познатият образ. А **беше** това между хората
някога, беше в самата съдба, в участта
разрушаваща,

беше в посоката скрита, и сякаш звездите
от небеса забранени към себе си свеждаше. Ангеле,
ще го покажа на **теб**, погледни, нека в твоето
зрение

вече спасеното да се възправи най-сетне. Колони,
сфинксът, подпората сива от град изоставен,
свой или чужд, устремена в съборната черква.
Чудо не бе ли това? Удивлявай се, ангеле, **ние** сме,
ний сме, велики, разказвай, не можяхме да сторим
всичко това, мен не достига дъха за прослава. Така
наши останаха въпреки всичко пространствата,
тези, които допускат ни в себе си, **нашите**. (Колко
страшно пространни ще да са те, щом все тъй не
успява

времето с нашето чувстване да ги изпълни.) Нали

кулата беше висока, нали, ангеле? Колко
беше висока, щом с тебе тя се равняваше, ангеле?
Чак на възбог се издигаше Шартър^[1],
вдигна се музика, тя ни надмогна, далеч. Но дори
някоя любеща само, сама на прозореца нощен...
о, не достигна ли твойто коляно?

Не, **не е** призив към тебе

това,

ангеле, пък и така да е, няма да дойдеш. Защото
винаги с отдалечаване пълен викът ми се вдига.
Толкова силно течение твоите стъпки ще върне.
Като простряна ръка е викът ми. А горе,
разтворена,
предупреждение трябва да бъде към теб и защита,
Недостижими, далечний.

1922

[1] *На възбог се издигаше Шартър* — За Шартърската катедрала
вж. бел. към „L’Ange du Méridien.“ ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.